

Тогава Петърчо видѣлъ, че на масата останжлъ единъ гологанъ (десетъ стотинки) новъ, свѣтълъ като слънце. Искало му се да повика търговеца и му го даде, но изведнѣжъ се спрѣлъ и замислилъ. А щомъ се замислилъ и, ето нѣщо захванжло да му говори: „Хж, твоя господарь има цѣла торба съ левове и гологани, а ти нѣмашъ ни единъ, и при туй, той не видѣ тоя гологанъ, какво ще стане—вземи го“! Петърчо послуша тоя лукавъ гласъ и взема гологана, като го турилъ въ джебътъ си. Търговеца не забѣлѣзаль това, а Петърчо съ гологана си купилъ хубавъ симитъ и захаръ. Това му се харесва. Другъ пжтъ той издебнжлъ кога нѣма търговеца и тоя пжтъ открадва не гологанъ, а цѣла петолевка; но и неж скоро похарчилъ. Послѣ, нашъ Петърчо, захванжлъ да мисли какъ да си открадне по вечко пари. Най-напрѣдъ по петолевка, а по сетнѣ по-вече и по-вече

А какво излѣзло най-сетнѣ? Ето що. Подиръ нѣколко години, прѣзъ туй село, гдѣго едно врѣме е живѣлъ нашъ Петърчо, прѣкарвахъ нѣколко затворници оковани въ вериги. Отъ двѣтъ страни на селския кръсто-пжтъ стояхъ много хора, като гледахъ на караните затворници и имъ подавахъ кой по грошъ, кой по стотинка, кой по кжче хлѣбъ. Изведнѣжъ единъ отъ затворниците, най младия, се поспрѣ, слѣдъ това отново се затече и се хвърли на шията на единъ изнемоцялъ старецъ, като захванж да хлъца отъ плачъ и казва: „Ахъ, татко, татко! Мене ме погубихъ десетѣхъ свѣтли стотинки! Отъ гологана почнахъ, а ето до гдѣ достигнахъ“!

А знаете ли, мили дѣца, кой бѣше тоя младъ затворникъ? Той бѣше нещастния Петърчо.